



ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Štefanka a členiek JUDr. Anny Petruľákovvej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu: **S. - S., B., B.**, IČO: X. proti žalovanému: **Ing. J.CH., L., V.**, správca konkurznej podstaty úpadcu **E., spol. s r.o v likvidácii, A.**, IČO: X., **o vyňatie vecí z konkurznej podstaty**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.03.2010, č. k. 43 Cbi 131/2002-676 a odvolania žalobcu proti opravnému uzneseniu zo dňa 15.06.2010, č. k. 43 Cbi 131/2002-697, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky zamietajúci výrok opravného uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.06.2010, č. k. 43 Cbi 131/2002-697 **o p r a v u j e** v časti parcely č. 540/2 o výmere 1100m² - zastavené plochy a nádvoría - podľa listu vlastníctva č. X k. ú A.: **m e n í**, že žalovaný je povinný vylúčiť túto parcelu z konkurznej podstaty úpadcu E., s. r. o. v likvidácii, A., IČO: X..

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.03.2010, č. k. 43 Cbi 131/2002-676 v takto opravenom znení opravného uznesenia zo dňa 15.06.2010, č. k. 43 Cbi 131/2002-697 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uložil správcovi konkurznej podstaty povinnosť vylúčiť z konkurznej podstaty presne označené nehnuteľnosti v kat. území A., L. a R. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Opravným uznesením na návrh žalobcu opravil výrok rozsudku tak, že výrok I. rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 43 Cbi 131/2002-676 zo dňa 18.03.2010 sa upravuje tak, že z nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. X, k. ú. A. má správna výmera parcely č. 126/3 znieť 1486 m² - zastavané plochy a nádvoría, b/ za parcelou č. 1526/1, k. ú. L. bez evidencie na liste vlastníctva podľa výroku IV., c/ nasleduje parcela č. 1704/25.

Návrh na opravu výroku rozsudku v časti parcela č. 519/87 nehnuteľností špecifikovaných vo výroku III., pôvodne evidovaných v PKV č. X a parcely č. 540/2 o výmere 1100 m² - zastavané plochy a nádvoría, podľa listu vlastníctva č. X, k. ú. L., zamietol.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku v čase vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu - t. j. dňa 30.10.1998 nepatrili nehnuteľnosti špecifikované v žalobe úpadcovi, ani nešlo o majetok, ktorý úpadca získal po vyhlásení konkurzu alebo ním zabezpečil svoj majetok. Súd dospel k záveru, že nehnuteľnosti, ktorých vylúčenia zo súpisu konkurznej podstaty sa žalobca domáhal, neboli predmetom zmluvy o predaji podniku. Na prevod iných, ako v zmluve určených nehnuteľností, nemožno aplikovať ustanovenia o prechode ostatných práv a záväzkov, známych i neznámych, v zmluve neuvedených, resp. iba všeobecným výkladom pojmov uvedených v § 2 zákona č. 92/1991Zb., podľa ktorého majetkom podniku na účely tohto zákona je súhrn vecí a finančných prostriedkov, ku ktorým má podnik právo hospodárenia alebo ktoré sú v jeho vlastníctve, ako aj súhrn práv, iných majetkových hodnôt a záväzkov podniku. Tieto, ako podstatná náležitosť zmluvy, museli byť v zmluve jasne špecifikované. Okrem práva nájmu nebol preukázaný vznik iného práva úpadcovi, ktoré ho však neoprávňovalo k zaradeniu pozemkov do súpisu konkurznej podstaty.

Podľa názoru súdu z predloženého súpisu konkurznej podstaty nebolo možné ani jednoznačne identifikovať zaradenie nehnuteľností do súpisu a vyjadrenia žalovaného

v tomto smere boli protichodné. Správca konkurznej podstaty raz uvádzal, že nehnuteľnosti evidované pre katastrálne územie A. na pozemno-knižnej vložke č. X a č. X pre k. ú. R. č. X, pre k. ú. L. na PKV č. X a LV č. X pre k. ú. A., ako i na LV č. X, LV č. X, LV č. X pre k. ú. L. zaradil do konkurznej podstaty úpadcu. Inokedy tvrdil, že do súpisu zaradil len ním uvádzané sporné nehnuteľnosti. Žalobca na základe výzvy súdu však podal žalobu o vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty špecifikovaných vo výzve. Táto neobsahovala bližšie označenie tzv. sporných nehnuteľností neskôr uvádzaných správcom.

Súd tiež zistil, že v priebehu konania dochádzalo aj k zmenám zápisu nehnuteľností v Katastri nehnuteľností tak, že boli novo vytvorené ďalšie listy vlastníctva so zavkladovaním vlastníckeho práva tretích subjektov. Išlo o listy vlastníctva č. X k. ú. A., č. X k. ú. A., č. X k. ú. A., č. X k. ú. A., č. X k. ú. L. Správca konkurznej podstaty vzniesol námietku nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu u týchto nehnuteľností. Podľa jeho vyjadrení však výzvu voči týmto subjektom na podanie žaloby prostredníctvom konkurzného súdu neinicioval. Dôsledok zamietnutia žaloby voči žalobcovi by bolo ponechanie nehnuteľností v konkurznej podstate a možnosť ich speňažovania. Preto súd akceptoval obranu žalobcu, spočívajúcu v tvrdení, že k vyporiadaniu týchto nebol v niektorých prípadoch z jeho strany udeľovaný potrebný súhlas (LV p. B.), resp. v tvrdení, že v čase podania žaloby bol žalobca ako správca pozemkov legitimovaný. Na základe toho, že žalobca ako správca nehnuteľností vzniesol pochybnosti o zaradení nehnuteľností do súpisu konkurznej podstaty, bol výzvou súdu na podanie žaloby na základe toho i vyzvaný a legitimovaný.

Opravné uznesenie vydal súd I. stupňa na návrh žalobcu. Podľa odôvodnenia nebolo možné vykonať opravu výroku rozsudku v navrhovanej časti parcely c. 519/87, pretože táto je uvedená vo výroku rozsudku a obsiahnutá v časti III. bod A, ako parcela zapísaná na novozaloženom liste vlastníctva č. X, k. ú. A.. Parcela č. 540/2 sa na liste vlastníctva v znení aktuálnom ku dňu vyhlásenia rozsudku nenachádzala, preto nebolo možné v tom čase o nej rozhodovať. Parcela č. 1704/24 je zapísaná na liste vlastníctva č. X, k. ú. L.

Proti tomuto rozsudku sa odvolal žalovaný. Žalobca podal odvolanie proti opravnému uzneseniu.

Žalovaný v odvolaní vytýka napadnutému rozsudku vady podľa § 205 ods. 2 písm. b/, c/, e./ g/ O. s. p. a nerešpektovanie ust. § 132 O. s. p., pretože súd rozhodol nad rámec v žalobe uplatneného nároku. Spochybňuje danosť naliehavého právneho záujmu

žalobcu vo veci. Namieta tiež, že súd I. stupňa sa nevyrovnal s aktívnou legitimáciou žalobcu, ktorú tento podľa jeho mienky nemá. Poukazuje pritom aj na nález Ústavného súdu SR č. 1/96 v súvislosti s privatizáciou majetku. Odvolávajúci sa na ust. § 1 ods. 1 zák. č. 92/1991 Zb. tvrdí, že F. je jediným subjektom, ktorý sa stal vlastníkom majetku pôvodne patriaceho štátu. V zmysle rozhodnutia ústavného súdu podľa neho vlastníctvo štátu prešlo na F. a žalobca bol povinný ku dňu účinnosti privatizácie vydať majetok F. a tento takto získaný majetok štátu predal Zmluvou úpadcovi. Uvádza, že žalobca už pri vypracovaní projektu mohol a zo zákona bol povinný presne špecifikovať, ktorý majetok do privatizácie nepatrí.

Vychádzajúc z tohto svojho názoru potom namieta, že súd neúplne zistil skutkový stav, keď nepripustil vstup F. ako účastníka do konania ako pôvodného vlastníka a predávajúceho. Neúplné zistenie skutkového stavu spočíva aj v tom, že žalobca nepredložil výstupný formulár F.1 (B)/ 1, podľa ktorého bol povinný predať majetok.

Namieta, že súd sa nevysporiadal s otázkou, čo patrí podľa § 6 ods. 2, § 18 ods. 1 ZKV do podstaty a čo sa do podstaty podľa § 19 ods. 1 ZKV zapíše.

Upozorňuje na to, že následkom napadnutého rozhodnutia súdu I. stupňa nemožno pre nemajetnosť úpadcu vysporiadať prihlásené nároky veriteľov a aj súdom priznané reštitučné nároky oprávneným osobám.

Pokiaľ súd I. stupňa na str. 12 konštatuje, že v priebehu konania dochádzalo k zmenám zápisu nehnuteľností v katastri a že voči týmto novým subjektom správca výzvy nepodal, poukázal na stanovisko obchodnoprávneho kolégia, sp. zn. Obpj 7/2002, z ktorého vyplýva nemožnosť iného subjektu zasahovať do konkurzného konania, na ust. § 14 ods. 1 písm. d/ ZKV, podľa ktorého sa súdne a iné konania, týkajúce sa majetku patriaceho do podstaty, prerušujú. Uvádza tiež, že o nových subjektoch nemal informácie, pretože mu Správa katastra v N. oznámila, že mu ako neoprávnenej osobe neumožní prístup do zbierky listín.

Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu I. stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

Podľa neho žalovaný vo svojom tvrdení o nedostatku aktívnej legitimácie na strane žalobcu nerešpektuje existenciu zákonov upravujúcich vlastníctvo štátu k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, najmä zák. č. 229/1991 Zb. a č. 330/1991 Zb. v znení neskorších predpisov a zák. č. 180/1995 Z. z., z ktorých jednoznačne vyplýva aktívna legitimácia S. zastúpenej S. a nadväznosti na skutočnosť, že sporné nehnuteľnosti neboli predmetom privatizácie a Zmluvy o predaji podniku č. 1810/1997.

Žalobca podal odvolanie proti návrhu na opravu zamietajúceho výroku opravného uznesenia, týkajúceho sa parcely č. 540/2 o výmere 1100 m² - zastavané plochy a nádvoria. Navrhol v tejto časti výrok napadnutého uznesenia zmeniť a návrhu vyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolanie žalobcu je dôvodné.

Žalobca sa odvolal proti zamietajúcejmu výroku opravného uznesenia zo dňa 15.06.2010, č. k. 43 Cbi 131/2002-697. Pripojil výpis z Katastra nehnuteľností s dátumom aktuálnosti 01.01.2010 a 01.04.2010 (čl. 705-709), ktoré svedčia o tom, že v čase vyhlásenia rozsudku dňa 18.03.2010 bola sporná parcela č. 540/2 o výmere 1100 m² evidovaná na LV č.X. Svedčí o tom však aj LV zo dňa 17.03.2010 (čl. 661).

Z uvedeného dôvodu odvolací súd odvolanie žalobcu čo do parcely č. 540/2 evidovanej na LV č. X k. ú. A. vyhovel a v súlade s týmto rozhodnutím výrok napadnutého opravného uznesenia opravil.

Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného, odvolací súd sa stotožnil nielen s výrokom napadnutého rozsudku v znení odvolacím súdom opraveného opravného uznesenia voči žalovanému, ale aj s jeho odôvodnením, ktoré je podľa názoru odvolacieho súdu plne v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Preto v súlade s ust. § 219 ods. 2 O. s. p. na zdôraznenie jeho správnosti sa vyrovnáva so základnou námietkou odvolateľa, a to tvrdeným nedostatkom aktívnej legitímácie žalobcu, ktorý žalovaný opiera o svoj názor, že jediným subjektom, ktorý sa podľa zákona stal vlastníkom majetku patriaceho pôvodne štátu, teda aj poľnohospodárskej pôdy, je F., z čoho vyplýva, že v Zmluve o predaji podniku č. 1810/1997 boli súčasťou privatizovaného podniku aj nehnuteľností, ktorých vylúčenia z konkurznej podstaty sa žalobca domáha.

V rozpore s týmto tvrdením žalovaného je samo znenie čl. II ods. 5 Zmluvy o predaji podniku č. 1810/1997 (čl. 316), kde sa výslovne uvádza, že na kupujúceho prechádzajú práva a povinnosti vyplývajúce z nájomných zmlúv, uzavretých so S., ktorých predmetom je užívanie pôdy v správe S. V rozpore s týmto tvrdením je aj dohodnutá kúpna cena 15 mil. Sk, ktorá svedčí o tom, že cena poľnohospodárskej pôdy, ktorej nájom prechádzal na kupujúceho, nebola do nej zahrnutá.

Súčasťou kúpnej zmluvy je špecifikácia privatizovaných nehnuteľností pre E., kde sa ako ich úhrnná zostatková cena uvádza suma vyše 57 mil. Sk, ale žiadne pozemky

neobsahuje. Osobitnú prílohu tvorí súpis označený ako Štátny majetok A., ocenenie pozemkov vo vlastníctve štátu (privatizovateľných), teda nie privatizovaných.

Žalobca v tejto súvislosti vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného správne a opodstatnene poukazuje na ustanovenie zák. č. 229/1991 Zb. č. 330/1991 Zb., ako aj zák. č. 180/1995 Z. z.

Aktívna legitímácia žalobcu na podanie vylučovacej žaloby je daná, ako správne konštatoval súd I. stupňa tým, že ho súd na podanie žaloby vyzval. Konanie na základe vylučovacej žaloby podľa § 19 ods. 2 ZKV nie je konaním o návrhu podľa § 80 písm. c/ O. s. p. Naliehavý právny záujem je daný tým, že SKP zapísal vec do súpisu podstaty. Pre prípad, že vylučovacia žaloba nebude podaná včas, § 19 ods. 2 ZKV zakotvuje predpoklad, že je do súpisu zahrnutá oprávnenie.

Pokiaľ ide o nález Ústavného súdu SR č. 1/96, na ktorý žalovaný poukazuje, tento rozoberá nesúlad ust. § 10 ods. 1, 10 a § 45 ods. 5 zák. č. 92/1991 Zb. s čl. 119 písm. d/ Ústavy SR. Ústavný súd síce konštatuje: „Fond je jediným subjektom, ktorý sa podľa zákona stal vlastníkom majetku pôvodne patriaceho štátu....“, avšak len v súvislosti s poukázaním na stratu kontroly štátu nad majetkom určeným na privatizáciu v dôsledku novelizovania cit. zákona o sporné ustanovenia.

S týmto doplnením odôvodnenia odvolací súd napadnutý rozsudok súdu I. stupňa podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Úspešnému žalobcovi vzniklo podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov konania. Keďže mu žiadne nevznikli, odvolací súd mu ich náhradu nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 3. mája 2011

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcssová